

Voittavan asenteen kehittäminen

”[V]aan pyhittäkää Herra Kristus sydämessänne ja olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu. Mutta vastatkaa sävyisästi ja kunnioittavasti –.” (1. Piet. 3:15, 16.)

Avaintekstit:

Joh. 4:27–30;
39–42;
Matt. 15:21–28;
2. Tess. 1:1–4;
Room. 15:7;
Ef. 4:32;
1. Piet. 3:15.

Mitä enemmän tutkimme Jeesuksen elämää, sitä enemmän hämmästelemme hänen kykyään hyväksyä ihmiset ja vahvistaa heitä. Vaikka Jeesus esitti aikansa uskonnollisille johtajille teräviä moitteita, hän ilolla vastaanotti ne, jotka taistelivat synnin kanssa, joita syyllisyys painoi ja jotka olivat toivottomiksi tuomittuja. Hänen armonsa oli heitä varten. Hänen armonsa ulottui jopa kaikkein alhaisimmille syntisille. Hänen anteeksiantonsa oli määrättömästi syvempää kuin heidän syntinsä syvyys. Hänen rakkaudellaan ei ollut mitään rajaa.

Jeesus ei koskaan osoittanut pienintäkään ylpeyden tai ylimielisyyden merkkiä. Hän näki jokaisessa ihmisessä Jumalan kuvaksi luodun olennon, joskin syntiinlangenneen, mutta kuitenkin ihmisen, jota hän oli tullut pelastamaan. Kukaan ei ollut hänen rakkautensa ulottumattomissa. Kukaan ei ollut langennut niin alas, etteikö hänen armonsa voisi tavoittaa heitä. Jeesus osoitti kunnioitusta kaikkia tapaamiaan ihmisiä kohtaan ja kohteli heitä heidän ansaitsemallaan arvokkuudella. Hän veti ihmisiä valtakuntaansa, koska uskoi heihin. Heidän elämänsä muuttuivat hänen läsnäolossaan, koska hän välitti heistä niin syvästi. He kohosivat sellaisiksi, mihin Jeesus uskoi heidän pystyvän.

Tämän viikon tutkistelussa syvennymme tarkemmin Jeesuksen asenteeseen ihmisiä kohtaan ja opimme, miten voimme soveltaa löytämiämme periaatteita omassa elämässämme.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 29.8.2020

VASTAAN- OTTAVUUS EVANKELIU- MILLE

Lue Joh. 4:27-30, 39-42. Miten Jeesuksen kohtaaminen samarialaisen naisen kanssa osoittaa, että kaikenlaiset ihmiset ovat avoimia evankeliumille, jopa yllättävissä paikoissa?

Samaria oli viimeinen paikka, jossa opetuslapset odottivat kenenkään vastaanottavan evankeliumin. Samarialaisilla oli jatkuva kiista juutalaisten kanssa opista ja jumalanpalveluksesta. Vihamielisyyttä oli jatkunut vuosikymmeniä. Samarialaiset olisivat halunneet osallistua Jerusalemin temppelin rakentamiseen, mutta se evättiin heiltä heidän epäsovinnaisen näkemystensä ja niiden seka-avioliittojen tähden, joita he olivat solmineet ympäröivien pakanoiden kanssa. Samarialaiset rakensivat oman temppelinsä Garisiminvuorelle. Opetuslapset olisivat mieluusti ohittaneet Samarian epähedelmällisenä maana evankeliumin julistukselle.

Jeesus näki, mitä opetuslapset eivät nähneet: vastaanottavat sydämet. ”Silloin hän lähti Juudeasta ja siirtyi takaisin Galileaan. Hänen oli kuljettava Samarian kautta.” (Joh. 4:3, 4.) Hänen ”oli kuljettava” Samarian kautta, koska Pyhä Henki vakuutti hänelle, että siellä olisi vastaanottavia sydämiä. Kun silmämme saavat Pyhän Hengen voitelon, alamme nähdä mahdollisuuksia siellä, missä muut näkevät vain vaikeuksia. Näemme runsaan sadon siellä, missä muut näkevät hedelmättömiä peltoja.

Lue Ap. t. 8:4, 5, 14. Mikä oli Jeesuksen Samariassa tekemän työn lopullinen tulos?

Opetuslapset olisivat kulkeneet Samarian ohi tarjoamatta samarialaisille mahdollisuutta kuulla Jumalan sanan totuutta. Jeesus tunsi, että Pyhä Henki oli tehnyt erään naisen sydämen vastaanottavaksi. Naisen kääntyminen vaikutti lukuisiin ihmisiin kaupungissa. Emme aina näe todistuksemme välittömiä tuloksia, mutta kylväessämme siementä vastaanottaviin sydämiin, se tuottaa jonakin päivänä sadon Jumalan kunniaksi.

Emme välttämättä tiedä, millainen vaikutus sanoillamme ja teoillamme on toisiin. Miksi meidän on siis oltava varovaisia, mitä sanomme ja teemme toisten seurassa?

ASENTEEN TARKISTUS

Asenteemme määrittelee usein sen, miten kykenemme vaikuttamaan toisiin. Tyly, arvosteleva ja epäystävällinen asenne ajaa ihmisiä pois luotasi. Vaikka pystyisitkin todistamaan, sanojasi ei todennäköisesti oteta vastaan, olivatpa ne kuinka totuudenmukaisia tahansa.

Sen sijaan myönteinen asenne ja usko toisiin vetää heitä puoleesi ja välillenne muodostuu ystävyiden side. Jeesus puki periaatteen kauniisti sanoiksi lausuaan: ”En sano teitä enää palvelijoiksi, sillä palvelija ei tunne isäntänsä aikeita. Minä sanon teitä ystävikseni, olenhan saattanut teidän tietoonne kaiken, minkä olen Isältäni kuullut.” (Joh. 15:15.) Ystävät hyväksyvät toisensa heikkouksistaan ja virheistään huolimatta. He jakavat vapaasti keskenään ilonsa ja surunsa.

Lue Matt. 15:21-28 ja Mark. 14:6-9. Tekstit kuvailevat kahta naista erilaisissa olosuhteissa. Jeesus vaikuttaa tyylyltä toiselle ja lempeältä toiselle. Mikä jakeissa osoittaa, että Jeesus tarjosi pelastavaa armoaan kummallekin ja rakensi heissä luottamusta itseään kohtaan?

Matt. 15. luvun nainen on kanaanilainen. Jeesus tarkoituksella kieltäytyy vastaamasta alkuun naisen pyyntöön, jotta tämän jatkaessa pyytämistään tämän usko kasvaisi. Lopulta Jeesus täyttää naisen toiveen ja sanoo jotakin, jota kukaan uskonnollinen johtaja tuon ajan Juudeassa ei koskaan lausuisi kanaanilaisnaiselle. Julkisesti Jeesus sanoo: ”Suuri on sinun uskosi, nainen!” (Matt. 15:28.) Hän lausuu naiselle suurimman kohteliaisuuden, jota kukaan uskonnollinen opettaja olisi ikinä voinut antaa. Voitko kuvitella, miten naisen sydän riemuitsi ja miten hänen elämänsä muuttui?

Nainen, joka voiteli Jeesuksen jalat kalliilla hajuvedellä, oli huonomaineinen. Hän oli epäonnistunut pahasti ja tehnyt syntiä useasti, mutta oli kuitenkin saanut anteeksi, kokenut muutoksen ja vastaanottanut uuden alun. Kun toiset kritisoivat häntä, Jeesus kehuu häntä ja hyväksyy hänen tekonsa. Jeesus sanoo: ”Totisesti: kaikkialla maailmassa, missä ikinä evankeliumin sanoma julistetaan, tullaan muistamaan myös tämä nainen ja kertomaan, mitä hän teki.” (Mark. 14:9.)

Mikä on keskeistä myönteisessä, voittavassa asenteessa yllä luettujen kertomusten valossa? Millaista asenteen tarkistusta mahdollisesti tarvitset?

TOTUUDEN ESITTÄMINEN RAKKAU- DESSA

Ystävyys yksin ei voita ihmisiä Kristukselle. Meillä voi olla monia ystäviä - ihmisiä, joiden seurasta nautimme ja jotka viihtyvät kanssamme - mutta jos emme koskaan kerro heille, mitä Jeesus merkitsee meille ja miten hän on muuttanut elämäämme, ystävyydellämme ei ole ikuisuuden kannalta juuriakaan väliä. Toki voimme olla hyvää seuraa, mutta Jumala kutuu meitä olemaan enemmän kuin vain mukavia ihmisiä, joiden lähellä on mukava olla. Ystävyys yksin ei tuo ihmisiä Kristuksen luo, mutta epäystävällinen asenne voi ajaa heitä pois hänen luotaan.

Apostoli Paavali muistuttaa meitä noudattamaan "totuutta rakkaudessa" (Ef. 4:15). Ystävyys siteet vahvistuvat silloin, kun olemme ihmisten kanssa yksimielisiä niin usein kuin mahdollista, osoitamme heille hyväksyntää ja annamme heille tunnustusta, silloin kun on sen paikka. Miten tärkeää onkaan, että otamme tavaksemme etsiä ihmisissä hyvää pahan sijaan.

Lue 2. Tess. 1:1-4. Luettele, millaisista asioista Paavali antoi tessalonikalaisille tunnustusta.

On olemassa ihmisiä, joiden ilona tuntuu olevan saada etsiä vikoja toisista, eikä sille kenties ole mitään muuta syytä kuin se, että se saa heidät tuntemaan itsensä paremmiksi.

Apostoli Paavali oli täysin toisenlainen. Hän etsi myönteisiä asioita seurakunnista, joissa teki työtä. Toki hän nuhteli vääryydestä eikä suvainnut syntiä, mutta hän keskittyi perustamiensa seurakuntien vahvistamiseen. Yksi tapa, jolla hän teki tämän, oli korostaa sitä, mitä seurakunnat tekivät oikein.

Ellen G. Whiten lausunto myönteisten suhteiden tärkeydestä on huomionarvoinen. "Jos nöyryisimme Jumalan edessä ja olisimme ystävällisiä, kohteliaita, helläsydämiä ja sääliäisiä, meillä olisi yhden kääntyneen sijaan sata kääntynyttä." (9T 189.)

Pohdi yllä olevaa lausuntoa hetken. Mitä merkitsisi seurakunnassanne, jos sen jokaisen jäsenen sydämestä tulvisi ystävällisyyttä, kohteliaisuutta, myötätuntoa ja armollisuutta? Miltä tällainen seurakunta näyttäisi? Katso sydämeesi ja kysy itseltäsi, miten voisit tehdä parannusta tällä alueella?

HYVÄK- SYNNÄN PERUSTA

Lue Room. 15:7 ja Ef. 4:32. Miten kuvailisit perustaa, joka löytyy kaiken hyväksynnän takaa? Mikä on hyväksyvän asenteen ydin?

Näissä kahdessa jakeessa apostoli Paavali esittää periaatteen, joka on toinen toisemme hyväksymisen perustana. Koska Kristus on antanut anteeksi ja hyväksynyt jokaisen meistä, miten voimme kieltäytyä antamasta anteeksi toisillemme ja hyväksymästä toinen toistamme? Koska Jeesus on ottanut meidät vastaan, voimme mekin ottaa toiset ihmiset vastaan heidän virheistään huolimatta.

Mieti tarkoin, mitä tämä tarkoittaa. Mieti itseäsi ja asioita, joita olet tehnyt tai joiden kanssa vielä ehkä kamppaillet. Ne ovat kenties asioita, jotka sinä yksin tiedät – asioita, joiden ilmitulo toisille kauhistuttaisi sinua.

Ja silti, mitä? Uskon kautta sinut hyväksytään Kristuksessa, joka tietää kaiken senkin, mistä muilla ei ole aavistustakaan. Hän tietää kaiken, ja kuitenkin hän hyväksyy sinut, ei sinun oman hyvyytesi tähden, vaan hänen hyvyytensä tähden.

Millainen asenne sinulla tulisi siis olla toisia kohtaan? Nyt tulee asia, jota joidenkin on vaikea käsittää. Aito hyväksyntä tarkoittaa sitä, että hyväksymme ihmiset sellaisina kuin he ovat, kaikkine syntisine tapoineen, sillä he ovat ihmisiä, jotka on luotu Jumalan kuviksi. Koska Kristus kuoli meidän puolestamme ”kun vielä olimme syntisiä” ja ”sovitti meidät Jumalan kanssa, kun olimme hänen vihollisiaan”, mekin voimme antaa anteeksi toisille ja hyväksyä heidät. Hänen rakkautensa meitä kohtaan on juuri se perusta, jonka pohjalta voimme hyväksyä muut ja antaa heille anteeksi (Room. 5:6-10).

Kun hyväksyvä ja huolehtiva ihmissuhde on luotu, on usein välttämätöntä tuoda rakastavasti esiin Raamatun totuuksia. Asian laiminlyöminen on rakkauttomuutta. Ystävinä välitämme riittävästi jakaaksemme elämää muuttavat, ikuiset totuudet ystäviemme kanssa.

Jeesuksen asenne ei ollut: ”Tee mitä itse huvittaa. Ei se haittaa, minä silti hyväksyn sinut.” Hänen asenteensa oli pikemminkin: ”Riippumatta siitä, mitä olet tehnyt, olen valmis antamaan sinulle anteeksi ja tarjoamaan sinulle voimaa muuttua.” Nöyrästi Kristuksen hengessä ja rakastavalla asenteella esitetyt Raamatun totuudet voittavat ihmisten sydämen ja muuttavat heidän elämänsä.

TOTUUDEN ESITTÄ- MINEN RAKKAU- DESSA

Jeesus ei vaiennut totuudesta rakkauden nimessä, sillä se ei olisi ollut rakkautta. Rakkaus etsii aina toisen parasta. Rakkauden ja totuuden välillä ei ole ristiriitaa. Nöyrästi ja ystävällisesti esitetty totuus on rakkauden puhetta. Jeesus sanoi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä.” (Joh. 14:6.) Jeesus on ainoa tie pelastukseen (Ap. t. 4:12). Hänen armonsa pelastaa meidät, jotta voimme tuntea totuuden ja elää sen mukaan. Totuus ilman rakkautta johtaa tukahduttavaan lakihenkisyyteen, joka sammuttaa hengellisen elämän. Niin kutsuttu ”rakkaus” ilman totuutta johtaa suvaitsevaan sentimentaalisuuteen, jossa ei ole todellista sisältöä ja joka jättää ihmisen tuuliajolle epävarmuuden merelle. Rakkaudessa esitetty totuus johtaa aitoon kristilliseen kokemukseen, joka tarjoaa selkeän suunnan, tarkoituksen ja varmuuden.

Lue 1. Piet. 3:15, 16; 2. Tim. 4:2 ja Tit. 3:4, 5. Miten jakeissa on kerrottu siitä tasapainoisesta suhteesta, joka meillä tulisi olla Raamatun totuuden esittämisen ja nöyrän, hyväksyvän asenteen välillä?

Uuden testamentin kirjoittajat eivät korosta rakkautta totuuden kustannuksella. He yhdistävät kauniisti rakkauden ja totuuden, armon ja lain, myötätunnon ja rehellisyyden. Pietari kehottaa kansauskuviaan olemaan aina ”valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu”, mutta kuitenkin ”sävyisästi ja kunnioittavasti” (1. Piet. 3:15, 16). Sinun tulee siis tietää ja kyetä selittämään, mihin uskot ja miksi uskot. Tämä ei tarkoita, että sinulla olisi kaikki vastaukset tai että sinun tulisi kyetä vakuuttamaan toisetkin uskomaan samoin. Se tarkoittaa vain, että sävyisästi, kunnioittavasti, nöyrästi ja kyseessä olevien asioiden suuruuden tunnustaen voit selittää ja puolustaa uskoasi.

Paavali neuvoo nuorta suojattiaan Timoteusta: “[J]ulista sanaa, astu esiin sopivaan ja sopimattomaan aikaan, nuhtelee, moiti ja kehota, aina kärsivällisesti opettaen.” (2. Tim. 4:2.) Hän muistuttaa Titusta siitä, että Jumalan hyvyys ja rakkaus pelasti ne, jotka ovat uudestisyntyneet hänessä (Tit. 3:5).

Meidätkin on kutsuttu esittämään totuutta rakkaudessa sävyisästi ja nöyrästi. Herramme kutsuu meitä jakamaan rakastavasti ja hyväksyvällä asenteella viimeisten päivien sanomaa maailmalle, joka kuolee ilman Kristusta.

KERTAUS

Lisäaineisto: "Kristuksessa on paimenen hellyys, vanhemman rakkaus ja säälivän Vapahtajan verraton armo. Hän tarjoaa siunauksiaan mitä houkuttelevimmin sanoin. Hän ei tyydy vain kertomaan näistä siunauksista, hän esittää ne mitä viehättävimmällä tavalla herättääkseen halua niiden saamiseen. Näin hänen palvelijansakin on kerrottava tuon sanomattoman lahjan kirkkaudesta. Kristuksen ihmeellinen rakkaus sulattaa sydämet silloin, kun oppikysymysten teroittaminen ei hyödytä mitään. "Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani", sanoo teidän Jumalanne.' 'Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungille: "Katso, teidän Jumalanne!" - - Niinkuin paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään' (Jes. 40:1, 9-11)." (5AO 375.)

Keskustelunaiheita:

1. Valitettavasti jotkut ihmiset tuntevat olonsa paremmaksi tuomalla esiin toisten virheitä. Miten voimme varmistaa, ettemme päädy tällaiseen mielentilaan?

2. Kuvittele seuraava tilanne: Ystäväsi on juuri palannut hautajaisista ja sanoo: "Olen niin iloinen, että tätini on taivaassa ja näkee minut täällä. Se lohduttaa minua." Miten reagoisit toteamukseen niiden periaatteiden pohjalta, joita olemme tutkineet tällä viikolla? Miksi tämä ei ehkä ole paras aika pitää ihmiselle raamatuntutkistelua kyseisestä aiheesta, olkoon oppi kuolleitten tilasta kuinka tärkeä tahansa?

3. Pohdi seuraavaa lausuntoa todistamisen näkökulmasta: "Pahan etsiminen muista kehittää pahuutta ihmisessä itsessään. Muiden virheiden ajatteleminen muuttaa meidät samanlaisiksi. Mutta kun katsomme Jeesukseen ja puhumme hänen rakkaudestaan ja täydellisestä luonteestaan, muutamme hänen kuvansa kaltaisiksi. Miettimällä sitä korkeata ihanetta, jonka hän on meille antanut, kohoamme puhtaaseen ja pyhään ilmapiiriin, aivan Jumalan läheisyyteen. Kun pysymme siinä, meistä säteilee valoa, joka valaisee kaikki lähellämme olevat." (SLS 411, 412.)